

Arrest

nr. 271 405 van 19 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. ABBES
Xavier de Buestraat 26
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 15 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M. ABBES verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient op 20 mei 2015 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 24 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient tegen voormelde beslissing geen beroep in.

1.2. Zonder België verlaten te hebben, dient verzoeker op 8 september 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 28 oktober 2021 verklaart de commissaris-generaal dit volgend verzoek niet-ontvankelijk. Deze beslissing werd op 29 oktober 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1988 in Tartous. Oorspronkelijk bent u van Baniyas maar u was woonachtig in Latakia-stad. U bent een soennitische moslim en religieus gehuwd met uw minderjarige nicht K.I. (OV XXX en CG XXX - toekenning vluchtelingenstatus). U heeft tientallen familieleden in België, onder wie uw schoonmoeder, tevens uw tante (A.D.H.: XXX en OV XXX).

U heeft Syrië verlaten in 2012. U verklaart dat u handelaar was en geregeld in Jordanië en Libanon verbleef. Nadat in 2011 het Syrische conflict was uitgebroken, bevonden zich in Latakia talrijke vrouwen en kinderen afkomstig van Aleppo en Homs, bedelend op straat. Omdat ze door de overheid niet geholpen werden, heeft u op eigen initiatief een paar keer eten en dekens uitgedeeld. In mei of juni 2011 werd u op de terugkeer van Libanon, samen met twee verre neven aangehouden aan de grens. U werd de dag nadien naar de militaire inlichtingendienst (van de luchtmacht) in Damascus gebracht. U werd er 45 dagen vastgehouden, verhoord, mishandeld en beschuldigd van het steunen van de rebellen. Uw moeder heeft, om u vrij te kopen, een grote som smeergeld betaald aan een advocate, een nicht van Assad, die gehuwd was met een officier van de inlichtingendienst. U werd naar Al Jam'iyya overgebracht en na vijftien dagen werd u naar Qabuun in Damascus gebracht. Na zes dagen moest u verschijnen voor de militaire rechtbank maar die besloot u over te dragen aan de burgerlijke rechtbank. Daar werd besloten u terug te leiden naar Latakia. U verbleef nog enkele dagen in de Adra-gevangenis alvorens te worden overgedragen aan de centrale gevangenis van Latakia. Toen u daar voor de rechter verscheen, kwam de advocate uw zaak bepleiten. Na vijftien dagen werd u vrijgelaten.

*Korte tijd later kreeg u een oproepingsbrief met een code. Wanneer dat nummer op de TV zou worden omgeroepen, diende u zich als reservist te melden bij het leger. Omdat u een tip kreeg dat de oproep er zat aan te komen, verliet u in december 2012 Syrië en ging u naar Libanon. U keerde tijdelijk terug naar Syrië in de lente van 2014 om uw oom (intussen uw schoonvader) te helpen. Hij zat met zijn gezin vast in Aleppo en raakte niet naar Turkije. In 2014 huwde u er met uw nicht K., toen elf jaar oud. Jullie waren verliefd op elkaar en haar vader besloot haar ten huwelijk te geven uit bescherming tegen verkrachting en ontvoering die in de regio schering en inslag waren. Anderhalve maand na het huwelijk verliet u Syrië en reisde naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u vervolgens naar Algerije, waar uw moeder en andere familieleden zich bevonden, onder andere uw broer die uit het Syrische leger was gedeserteerd. Nadien reisde u naar Egypte. K. mocht van de Turkse autoriteiten niet met u vertrekken omdat ze minderjarig was en zij kon u pas terug in Egypte vervoegen, vergezeld van haar familie. Vanuit Egypte bent u vervolgens, zonder uw echtgenote, via Algerije en Marokko en de Spaanse enclave Mellila naar Marseille gereisd. Uw schoonvader heeft vervolgens K. met haar minderjarige broer Kh. naar Marseille gestuurd. Uw schoonmoeder, K.'s vier minderjarige zussen en haar broertje, bevonden zich toen al in België. U reisde vervolgens naar België en diende hier op 20 mei 2015 een **eerste verzoek** om internationale bescherming in. U legde volgende documenten neer ter staving van uw eerste verzoek: uw Syrische identiteitskaart, internationaal paspoort en militair boekje, uw familieboekje en een kopie van de identiteitsdocumenten van familieleden.*

Op 29 december 2020 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op basis van artikel 1, F, lid b van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. U ging tegen deze beslissing niet in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

*U verlaat België niet en dient op 8 september 2021 een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. U houdt vast aan uw eerdere verklaringen. U verklaart niet naar Syrië te kunnen terugkeren omdat u er gezocht wordt en u uw reservedienst niet wil vervullen. Daarnaast haalt u aan dat u hier in België een goede band heeft met uw vrouw en intussen twee kinderen. A. is bijna drie jaar en H. is anderhalf jaar oud. U weet niet waarom u geen internationale bescherming kreeg en uw vrouw en kinderen wel. U stelt dat uw huwelijk met uw minderjarige nicht volgens de volkstraditie gebeurde en dat u er niet aan kan doen dat dit in België niet aanvaard wordt. U legt geen nieuwe documenten neer ter staving van uw tweede verzoek.*

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek heeft uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek werd afgesloten met een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus wegens ernstige redenen om te veronderstellen dat u verantwoordelijk bent voor het plegen van een ernstig, niet-politiek misdrijf, begaan buiten het land van toevlucht en voordat u als vluchteling in dit land werd toegelaten. U ging niet tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet; met name dat u niet kan terugkeren naar Syrië omwille van uw arrestatie en detentie, alsook uw nakende oproeping om als reservist voor het Syrische leger in het conflict te worden ingezet (zie verklaring volgend verzoek punt 19). U gaat er bij dit alles aan voorbij dat het CGVS van oordeel was dat u een gegronde vrees op vervolging loopt bij een terugkeer naar Syrië maar dat u werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wegens uw religieus huwelijk met uw nicht K. die toen slechts 11 jaar oud was, en dat er ernstige aanwijzingen zijn dat u sindsdien seksuele betrekkingen heeft gehad met haar. Het louter herhalen van uw eerdere verklaringen en het verwijzen naar lokale gewoontes en volkstradities inzake huwelijken heft deze uitsluiting niet op. Immers blijkt, zoals reeds gemotiveerd in de uitsluitingsbeslissing van uw eerste verzoek, dat in Syrië de wettelijke leeftijd voor een huwelijk voor meisjes 17 jaar is en voor jongens 18 jaar (law n° 59 de 1953 aangepast door wet 34 van 1975 = Syria Personal Status Law). Hier kan echter door een rechter van afgeweken worden tot de leeftijd van 15 voor jongens en de leeftijd van 13 voor meisjes (art. 18.2 Syria Personal Status Law). Dit maakt dat ook in Syrië uw huwelijk niet rechtsgeldig is. Bovendien bleek uit uw verklaringen tijdens uw eerste verzoek dat u geslachtsgemeenschap heeft gehad met uw nicht kort na het sluiten van het religieus huwelijk. Een daad die volgens het Belgisch recht gelijk staat met verkrachting, zoals omstandig gemotiveerd in de uitsluitingsbeslissing van uw eerste verzoek. Verkrachting van een kind dat de leeftijd van 14 jaar niet heeft bereikt wordt in België bestraft met opsluiting van 15 tot 20 jaar en kan, zoals in uw vorige beslissing uiteengezet, eveneens bestraft worden wanneer dit misdrijf buiten het territorium van België heeft plaatsgevonden. Uw verklaring als zou het huwelijk wel aanvaard zijn onder lokale gebruiken en dat het niet uw probleem is dat zulke huwelijken in België niet aanvaard worden, is hiervoor geen verschoning (zie verklaring volgend verzoek punt 16). Integendeel, hieruit kan opnieuw worden afgeleid

dat u zich wel degelijk bewust bent van het feit dat u seksuele betrekkingen hebt gehad met een minderjarig meisje (voor de leeftijd van 14 jaar). U brengt aldus geen andere elementen aan die tot een andere beoordeling zouden kunnen leiden van uw verzoek om internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratieve dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit, in casu Syrië, het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1, A Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, lid 2, 48/7, 57 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 1 - 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van het zorgvuldigheidspllicht, van het evenredigheidsbeginsel, het hoger belang van het kind en het hoorrecht. Daarnaast meent hij dat de motivering van de bestreden beslissing ontoereikend en tegenstrijdig is en een kennelijke beoordelingsfout bevat.

Verzoeker betoogt dat hij niet gehoord werd in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Hij zou also de kans ontnomen zijn om zijn gezinssituatie toe te lichten en om toelichting te geven omtrent zijn Dom-etniciteit. Hij legt verder uit dat hij met zijn gezin samenwoont in Brussel en dat de beslissing voorbijgaat aan de familiale realiteit. Hij kaart aan dat hij door de commissaris-generaal in het kader van zijn eerste verzoek pas gehoord werd drie jaar nadat hij zijn verzoek had ingediend en wijst erop dat hij tijdens zijn eerste verzoek verschillende documenten had neergelegd. Hij legt verder nog uit dat, verwijzend naar de dom-etniciteit, hij geen vrije wil had om te huwen en verwijst dienaangaande naar een rapport van 'Cahrom' aangaande huwelijken afgesloten binnen de "Rom gemeenschap", waarvan hij erkent dat die informatie betrekking heeft op Roemenië, maar volgens hem toch duidelijk de mentaliteit van de etnische groep Dom in Syrië beschrijft. Hij meent dat de beslissing het belang van zijn kinderen en het non-refoulementbeginsel schendt.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken

- *“Document betreffende mevrouw en de kinderen;*
- *Intrekking van Bevel tot verlaten v/h grondgebied en beroep;*
- *Huurovereenkomst;*
- *Identiteitsbewijs voor mevrouw en kinderen;*
- *Foto's”.*

2.2.2. Op 28 november 2021 maakt de commissaris-generaal een verweernota over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Juridisch kader voor de beoordeling van de nieuwe elementen

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe

elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip *“nieuwe elementen of feiten”*, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht en beschikt het CGVS evenmin over dergelijke elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.5.1. De commissaris-generaal neemt in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek op 24 december 2020 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker het bestaan vaststelde van een terechte vrees voor vervolging, werd verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag daar hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. De commissaris-generaal kwam tot dit besluit op grond van de volgende vaststellingen: i) in 2014 had verzoeker de leeftijd van 26 jaar en trad hij religieus in het huwelijk met zijn op dat moment 11-jarig nichtje K.; ii) verzoeker heeft seksuele betrekkingen gehad toen K. hoogstens 11,5 jaar oud was; iii) verzoeker heeft zich aldus schuldig gemaakt aan een gedwongen huwelijk en aan verkrachting; iv) er is geen sprake van een verschoning van zijn handelen nu hij vrijwillig en in volle bewustzijn van zijn daden een huwelijk is aangegaan met zijn minderjarige nicht en haar op 11-jarige leeftijd reeds een eerste maal heeft verkracht. Verzoeker diende geen beroep in tegen de beslissing van 24 december 2020.

De Raad benadrukt niet de bevoegdheid te hebben om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in de beslissing met betrekking het eerdere verzoek om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing *in casu* niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.5.2. In het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming oordeelt de commissaris-generaal op 28 oktober 2021 dat het tweede verzoek steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, dat verzoeker geen bijkomende of inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en geen nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op zijn verzoek en dat er aldus geen nieuwe feiten of elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De Raad benadrukt dat in het kader van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een volgend verzoek niet dient te onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wel dient hij na te gaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet in beroep is gegaan tegen de beslissing van 24 december 2020 tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Het onderzoek van de commissaris-generaal en bijgevolg van de Raad dient enkel toegespitst te worden op de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien het *in casu* een volgend

beschermingsverzoek betreft nadat een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, moeten de nieuwe elementen aldus van die aard zijn dat ze aantonen dat de gronden waarop de redenering van de commissaris-generaal was gebaseerd om verzoeker uit te sluiten van de internationale beschermingsstatus, onjuist waren of niet langer van toepassing zijn op zijn situatie (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 45).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk verklaart dat er geen nieuwe elementen en geen nieuwe documenten voorhanden zijn (AD CGVS, 2^e verzoek, deel 7, verklaring volgend verzoek d.d. 13.10.2021, punten 16 en 18). Waar hij op de vraag, waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland, antwoordt dat hij vreest gemobiliseerd te worden voor de legerdienst, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat hij die verklaringen reeds aflegde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en hij hiermee aldus geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de gronden waarop de redenering van de commissaris-generaal was gebaseerd om verzoeker uit te sluiten van de internationale beschermingsstatus, onjuist waren of niet langer van toepassing zijn. Dat het niet zijn probleem is dat het huwelijk niet aanvaard wordt in België, kan bezwaarlijk beschouwd worden als geldige verschoning van de feiten die ten grondslag lagen aan de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 december 2020. Dergelijke nietszeggende persoonlijke mening van verzoeker werpt geen ander licht op de beoordeling die de commissaris-generaal reeds maakte omtrent de verschoningsgronden aangehaald door verzoeker, nu die geoordeeld heeft dat een loutere verwijzing naar de algemene onveilige situatie in Syrië, de familiale situatie, het feit dat vele Syriërs die ooit huwden met een minderjarige bruid in België toch een beschermingsstatus hebben gekregen en de Syrische overheid huwelijken aanmoedigde ongeacht de leeftijd van de partners, geen verschoning bieden voor verzoekers handelen (AD CGVS, 1^e verzoek, deel 8, beslissing CGVS tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, p. 5-6). Door het louter toevoegen van zijn persoonlijke mening, brengt verzoeker aldus geen nieuw element bij dat in de zin van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet.

Waar hij in zijn verzoekschrift zijn huwelijk en seksuele betrekkingen tracht te verantwoorden door een verwijzing naar lokale gewoontes en volkstradities en meer bepaald omwille van zijn Dom afkomst waardoor hij geen vrije wil had om in het huwelijk te treden, stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming veelvuldig in de mogelijkheid werd gesteld om alle mogelijke verschoningsgronden aan te halen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker er alzo op gewezen werd dat een huwelijk met een kind kan leiden tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, waarop hij uitlegde dat de overheid de burgers aanmoedigde om te trouwen en omwille van de oorlog geen rekening meer gehouden wordt met een minimumleeftijd om in het huwelijk te treden. Verzoeker gaf eerst aan te beseffen dat K. nog steeds een kind is en te zullen wachten op haar tot zij 18 zal worden (AD CGVS, 1^e verzoek, deel 8, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 29/10/2018, p. 9), terwijl hij er vervolgens helemaal op terugkwam, stellende dat ze al in Egypte seksuele betrekking hebben gehad en K. er steeds mee akkoord ging (AD CGVS, 1^e verzoek, deel 8, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 29/10/2018, p. 10-11). Daarenboven werd hij tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn eerste verzoek expliciet gevraagd of hij en zijn familie ook 'Nawar' zijn en werd verzoeker erop gewezen dat er in België veel Doms zijn. Verzoeker verklaarde op geen enkel moment dat hij behoort tot de Dom-gemeenschap, maar ontkende dit zelfs wanneer hij er naar gevraagd werd (AD CGVS, 1^e verzoek, deel 8, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 04/10/2016, p. 2). Verzoeker werd aldus wel degelijk de kans geboden hiervan melding te maken. De Raad benadrukt dat hij ook in zijn volgend verzoek werd gevraagd naar zijn etniciteit, waarop hij aangaf Arabier te zijn (AD CGVS, 2^e verzoek, deel 7, verklaring volgend verzoek d.d. 13.10.2021, punt 6 d).

Waar hij thans opwerpt dat zowel het huwelijk als de seksuele betrekkingen met zijn 11-jarige nicht, hem werden opgedrongen, klemmt dit aldus ten stelligste met zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, waar hij uitdrukkelijk verklaarde dat K. zijn vrouw is en hij beslist wat hij doet (AD CGVS, 1^e verzoek, deel 8, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 29/10/2018, p. 9). Bovendien strijdt dergelijk betoog met zijn verklaring dat hij het huwelijk, voorgesteld door zijn oom, aanvaardde zodat hij van zijn oom verdere financiële steun kon krijgen (AD CGVS, 1^e verzoek, deel 8, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 29/10/2018, p. 3). Dat verzoeker geen vrije wil had om het huwelijk aan te gaan en hij gedwongen werd om seksuele betrekkingen te hebben met zijn nicht, acht de Raad, gelet op voorgaande tegenstrijdige verklaringen niet geloofwaardig en betreffen aldus geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad vervolgt dat het geenszins ernstig is dat verzoeker middels zijn verzoekschrift zijn eerdere verklaringen, die ten grondslag liggen aan een definitief in het rechtsverkeer zijnde beslissing, tevergeefs tracht te wijzigen. In die zin wijst de Raad erop dat een verzoeker om internationale bescherming er overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet toe verplicht is om van bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan de verzoeker is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Door zowel in het kader van het eerste verzoek als in het kader van het volgend verzoek vol te houden dat hij Arabier is en plotsklaps middels het verzoekschrift op te werpen dat hij tot de Dom-gemeenschap behoort, voldoet verzoeker geenszins aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust. Dergelijke handelswijze doet bovendien sterke twijfels rijzen omtrent de oprechtheid en de geloofwaardigheid van zijn bewering omtrent de Dom-gemeenschap. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift (p. 8-11) niet verder komt dan, behalve de loutere bewering dat hij tot de Dom-gemeenschap behoort, te citeren uit een thematisch rapport betreffende de problematiek van kind huwelijken binnen de Rom-gemeenschap. De conclusie die verzoeker hieruit trekt, namelijk dat het rapport, hoewel het betrekking heeft op Roemenië, de mentaliteit van de Dom uit Syrië beschrijft, is geenszins ernstig. Een verwijzing naar een artikel zonder dat verzoeker aantoont op welke wijze het op zijn persoonlijke situatie van toepassing kan worden geacht, is geenszins van die aard om te besluiten dat de motieven die ten grondslag liggen aan de beslissing tot uitsluiting niet langer van toepassing zijn. De handelswijze van verzoeker, door plotsklaps in het verzoekschrift voor te houden van Dom-origine te zijn, zonder dit bovendien *in concreto* aan te tonen en door louter te verwijzen naar een rapport dat geenszins relevant is, is niet van die aard om afbreuk te doen aan de motieven die ten grondslag lagen aan de beslissing van 24 december 2020 en vormen aldus geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking kan komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar hij opwerpt dat hij niet in staat is geweest om zijn gezinssituatie toe te lichten, merkt de Raad op dat dit geenszins strookt met de inhoud van de verklaringen zoals die blijken uit het administratief dossier. Enerzijds leest de Raad dat verzoeker wel degelijk de kans had om erop te wijzen dat hij bij zijn vrouw en kinderen wil blijven (AD CGVS, 2^e verzoek, deel 7, verklaring volgend verzoek d.d. 13.10.2021, punt 20) en anderzijds ziet de Raad niet in op welke wijze zijn wens om bij zijn vrouw en kinderen in België te blijven een nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor de internationale beschermingsstatus en dat de motieven ten grondslag aan de uitsluitingsbeslissing van 24 december 2020 onjuist waren of niet langer van toepassing zijn op zijn situatie. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog nieuwe documenten bijbrengt die betrekking hebben op zijn gezinssituatie, zijnde de geboorteaktes van zijn kinderen, de beslissing tot erkenning van vluchtelingenstatus genomen ten aanzien van zijn echtgenote, de intrekking van de ten aanzien van hem door de DVZ genomen beslissingen bijlage 13 en bijlage 13sexies, een huurcontract, de verblijfskaarten van zijn echtgenote en kinderen en een ongedateerde foto waarop verzoeker te zien zou zijn samen met zijn gezin, stelt de Raad vast dat voormelde documenten enkel aantonen dat verzoekers echtgenote in België erkend werd als vluchteling, dat verzoeker en zijn echtgenote twee kindjes hebben en dat ze in België samenwonen. Echter, die documenten tonen geenszins aan dat de redenering van de commissaris-generaal, op grond waarvan verzoeker werd uitgesloten van de internationale beschermingsstatus onjuist waren of niet langer van toepassing zijn op verzoekers situatie omwille van de redenen zoals *supra* reeds uiteengezet.

In de bestreden beslissing werd derhalve op correcte wijze gemotiveerd dat de door verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek aangebrachte elementen niet van die aard zijn dat ze de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt dat hij in het kader van zijn voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming niet (opnieuw) werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat aan te duiden op basis van welke bepaling of beginsel hij opnieuw gehoord had moeten worden. Daarenboven dient te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig

het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

2.5.4. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat de inbreuk op het gezinsleven *in casu* niet dienstig wordt aangevoerd. In de beslissing van de commissaris-generaal wordt immers uitsluitend uitspraak gedaan over de vraag of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De bestreden beslissing strekt er op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten, maar gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet nieuwe elementen werden aangevoerd zoals omschreven in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. De schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen in het kader van het gezinsleven, worden derhalve niet dienstig aangevoerd. De bestreden beslissing houdt bovendien evenmin een absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 22 van de Grondwet, artikel 8 van het EVRM, artikel van de artikelen 23 en 24 van het Internationaal Verdrag inzake burgerlijke en politieke rechten en het hoger belang van het kind dan ook niet aannemelijk.

2.5.5. Verder doet de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen.

2.5.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

2.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.7. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.8. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO